

Anonimizuota versija

Vertimas

C-522/21 – 1

Byla C-522/21

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2021 m. rugpjūčio 24 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Vokietija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2021 m. rugpjūčio 18 d.

Atsakovas ir apeliantas:

MS

Ieškovė ir kita apeliacinio proceso šalis:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

<...>

**Pfälzisches Oberlandesgericht
Zweibrücken**

Nutartis

Byloje

MS, <...> Tiuras

- atsakovas ir apeliantas -

<...>

prieš

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, <...> Bona

LT

- ieškovę ir kitą apeliacinio proceso šalį -

<...>

dėl žalos atlyginimo dėl teisių į augalų veislių teisinę apsaugą pažeidimo

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Pfalco Cveibriukeno aukštesnysis apygardos teismas) 4-oji civilinių bylų kolegija <...> [kolegijos sudėtis] 2021 m. rugpjūčio 18 d.

nutarė:

- I. Sustabdyti bylos nagrinėjimą.
- II. Pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 267 straipsnio pirmos pastraipos b punktą ir antrą pastraipą pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

Ar 1995 m. liepos 24 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1768/95, įgyvendinančio Tarybos reglamento (EB) Nr. 2100/94 dėl augalų veislių teisinės apsaugos Bendrijoje 14 straipsnio 3 dalyje numatytos žemės ūkio išimties taisyklės, 18 straipsnio 2 dalis, kiek joje nurodytomis sąlygomis galima reikalauti minimalaus žalos atlyginimo, kurio dydis yra keturis kartus didesnis nei licencijos mokestis, yra suderinama su 1994 m. liepos 27 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 2100/94 dėl augalų veislių teisinės apsaugos Bendrijoje (toliau – pamatinis reglamentas), visų pirma su jo 94 straipsnio 2 dalies pirmu sakiniu?

Motyvai:

I.

Ginčas tarp bylos šalių, kiek vis dar aktualu antrojoje instancijoje, vyksta dėl žalos atlyginimo pagal Bendrijos augalų veislės nuosavybę reglamentuojančius teisės aktus dėl draudžiamo auginimo.

Ieškovė yra teisė į augalų veislių teisinę apsaugą turinčių asmenų organizacija, įkurta kaip uždaroji akcinė bendrovė; minėtieji asmenys yra įgalioję ieškovę savo vardu įgyvendinti jų teises į augalų veislių apsaugą, visų pirma pateikti reikalavimus dėl informacijos pateikimo ir mokėjimų.

Atsakovas yra ūkininkas, iš kurio ieškovė pirmojoje instancijoje, be kita ko, pareikalavo pateikti informaciją apie Bendrijos teisės aktais saugomos „KWS Meridian“ veislės žieminių miežių auginimą. Nagrinėjant bylą, atsakovas dėl pirmiau minėtų sėklų perdirbimo ankstesniais metais pirmą kartą pateikė tokią informaciją:

- 2012–2013 ūkiniais metais 24,50 centnerio (cnt = 100 kg)

- 2013– 2014 ūkiniais metais 26,00 cnt
- 2014– 2015 ūkiniais metais 34,00 cnt
- 2015– 2016 ūkiniais metais 45,40 cnt

Po to, kai atsakovas sumokėjo remiantis 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 1 dalimi pareikalautą sumokėti paprastą įprastą 537,75 EUR (11,95 EUR x 45 cnt) dydžio licencijos mokestį (Z licencijos mokestis = 11,95 EUR/cnt) už 2015–2016 ūkinius metus (tinkamas žalos atlyginimas), kurį būtų reikėję mokėti už gamybą pagal licenciją (žr. 2016 m. birželio 9 d. Teisingumo Teismo Sprendimą *Hansson / Jungpflanzen Grünwald GmbH* (C-481/14, <...> [nuoroda nacionalinėje literatūroje] [ECLI:EU:C:2016:419])), ieškovė, remdamasi 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 2 dalimi, siejama su 1995 m. liepos 24 d. Komisijos (įgyvendinimo) reglamento (EB) Nr. 1768/95 18 straipsnio 2 dalimi, advokato surašytu 2019 m. lapkričio 26 d. raštu pareikalavo sumokėti tolesnį žalos atlyginimą, kurio dydis siekė 2 151,00 EUR (keturgubas vienkartinis licencijos mokestis už 2013–2014 ir 2014–2015 ūkinius metus, atitinkamai įskaičius *ex post* sumokėtą paprastą licencijos mokestį, kurio dydis buvo 310,70 EUR ir atitinkamai 406,30 EUR = 932,10 EUR ir 1 218,90 EUR) ir 1 613,25 EUR (keturgubas vienkartinis licencijos mokestis už 2015–2016 ūkinius metus, įskaičius paprastą licencijos mokestį).

Pirmojoje instancijoje atsakovas užginčijo šio papildomo mokėjimo reikalavimo pagrįstumą.

Jis laikėsi nuomonės, kad sumokėjęs paprastą licencijos mokestį vietoj auginimo mokesčio (1995 m. liepos 24 d. Komisijos (įgyvendinimo) reglamento (EB) Nr. 1768/95 5 straipsnio 5 dalis, siejama su 1998 m. gruodžio 3 d. Komisijos (įgyvendinimo) reglamentu (EB) Nr. 2605/98), jis pakankamai atlygino augalų veislės nuosavybės teisių turėtoju atsiradusią žalą. Jo nuomone, papildomas vienkartinis „baudžiamasis žalos atlyginimas“ yra nesuderinamas su Teisingumo Teismo jurisprudencija.

Galutiniu 2020 m. gruodžio 4 d. sprendimu <...> [kolegijos sudėtis] [*Landgericht Kaiserslautern* (Kaizerslauterno apygardos teismas) pastaruosius ieškinio reikalavimus, išskyrus 0,25 EUR dydžio sumą, patenkino. Motyvuodamas priteistą papildomą žalos atlyginimą, teismas sprendime nurodo aiškiai 1995 m. liepos 24 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 1768/95 18 straipsnio 2 dalies formuluotę.

Apeliaciniame skunde, dėl kurio procedūros požiūriu negali būti pateikti prieštaravimai, atsakovas su tuo nesutinka ir toliau siekia, kad reikalavimas sumokėti vienkartinio žalos atlyginimo sumas su palūkanomis būtų atmetas.

Atsakovas laikosi pozicijos, kad 1995 m. liepos 24 d. Komisijos (įgyvendinimo) reglamento (EB) Nr. 1768/95 18 straipsnio 2 dalis yra nesuderinama su 1994 m.

liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 2 dalies reikalavimais ir todėl Europos Sąjungos Teisingumo Teismas turi pripažinti ją negaliojančia. Jo teigimu, 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 2 dalis neturi būti aiškinama taip, kad pagal ją augalų veislių teisinės apsaugos savininko naudai leidžiama nustatyti vienkartinį baudžiamojo pobūdžio žalos atlyginimą, nagrinėjamu atveju – keturis kartus didesnį nei licencijos mokestis. Veikia pagal 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 2 dalies pirmą sakinį mokėtino žalos atlyginimo apimtis turi kuo tiksliau atitikti žalą, kuri realiai ir tikrai atsirado augalų veislių teisinės apsaugos savininkui dėl pažeidimo.

Ieškovė mano, kad apygardos teismo sprendimas buvo teisingas ir turi būti paliktas galioti.

Pagal jos teisinę nuomonę 1995 m. liepos 24 d. Komisijos (įgyvendinimo) reglamento (EB) Nr. 1768/95 18 straipsnio 2 dalis nepažeidžia 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 2 dalies reikalavimų ir yra suderinama su Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudencija. Ieškovės teigimu, vienkartinio minimalios žalos atlyginimo, kuris yra keturis kartus didesnis nei licencijos mokestis už saugomos veislės dauginamosios medžiagos gamybą, nustatymas, atsižvelgiant į tam numatytą sąlygą – pakartotinį ir tyčinį draudžiamą augalų veislių teisinės apsaugos savininko teisių pažeidimą – yra tinkama ir protinga interesų pusiausvyra.

II.

Kolegija sustabdo bylos nagrinėjimą apeliacine tvarka ir, remdamasi SESV 267 straipsnio pirmos pastraipos b punktu ir antra pastraipa, pateikia Europos Sąjungos Teisingumo Teismui rezoliucinės dalies II punkte suformuluotą klausimą, kad būtų priimtas prejudicinis sprendimas priimti.

Apeliacinės instancijos teismo vertinimu, sprendimas dėl atsakovo apeliacinio skundo priklauso išimtinai nuo to, ar 1995 m. liepos 24 d. Komisijos (įgyvendinimo) reglamento (EB) Nr. 1768/95 18 straipsnio 2 dalis yra galiojanti, ar ne.

Gali būti, kad šioje nuostatoje Komisijos nustatytas keturgubo licencijos mokesčio dydžio vienkartinis minimalios žalos atlyginimas pažeidžia pagrindinius 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 2 dalies pirmo sakinio principus ir todėl yra negaliojantis.

Argumentuojant galima paminėti, kad jau 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 1 dalies paskirtis yra išlyginti pažeidimą padariusio asmens (neprivilegijuotasis ūkininkas šio reglamento 14 straipsnio prasme) gautą naudą, kuri atitinka paprasto licencijos mokesčio dydžio sumą (tinkamas žalos atlyginimas). Atsižvelgiant į tai, 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 2 dalies pirmą sakinį gali reikėti aiškinti taip, kad tyčinio arba aplaidaus pažeidimo atveju augalų

veislių teisinės apsaugos savininkas turi teisę į tolesnės žalos kompensaciją (tik tuomet, kai gali ją konkrečiai įrodyti).

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą teikiančio teismo nuomone, ligšiolinė Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudencija rodo, kad su 1994 m. liepos 27 d. Tarybos pamatinio reglamento (EB) Nr. 2100/94 94 straipsnio 2 dalies pirmu sakiniu yra nesuderinamas norminis vienkartinio minimalios žalos atlyginimo nustatymas, kaip antai 1995 m. liepos 24 d. Komisijos (įgyvendinimo) reglamento (EB) Nr. 1768/95 18 straipsnio 2 dalyje (žr. 2016 m. birželio 9 d. Teisingumo Teismo Sprendimą *Hansson / Jun[g]pflanzen Grünewald GmbH* (C-481/14, <...> [nuoroda nacionalinėje literatūroje] [ECLI:EU:C:2016:419], 32–34 punktai), 2012 m. liepos 5 d. Teisingumo Teismo Sprendimą *Saatgut / Geistbeck* (C-509/10, <...> [nuoroda nacionalinėje literatūroje] [ECLI:EU:C:2012:416,] 39 punktas)).

Todėl kyla rezoliucinės dalies II punkte suformuluotas klausimas, į kurį atsakyti gali tik Europos Sąjungos Teisingumo Teismas. Juk įgyvendinimo reglamentu, priimtu pagal teisę suteikiančią pamatinio reglamento nuostatą, negalima nukrypti nuo pamatinio reglamento nuostatų; jeigu jis joms prieštarauja, jis privalo būti pripažintas negaliojančiu (žr. 1999 m. kovo 2 d. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo Sprendimą *Ispanijos Karalystė / Europos Bendrijų Komisija* (C-179/97, [ECLI:EU:C:1999:109])).

<...>

[Parašai ir patvirtinimas]